

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 31

Bữa tối nay thiên về vui vẻ hơn là bàn chuyện kinh doanh. Bob Nix là nhà tỉ phú tài chính người Texas to lớn và tự phụ mà trước kia Zack từng giao dịch. Để mở rộng mối quan hệ, anh mời khoảng chục người trong giới kinh doanh cùng vợ hoặc chồng của họ đến dùng bữa tại Phòng Clarence, một trong mấy phòng riêng trên tầng sáu.

Không khí ồn ào và thoải mái. Nếu bạn lôi nhân vật J.R.Ewing ra rồi bom anh ta căng phồng bằng cái bơm xe đạp, rốt cuộc bạn sẽ có Bob. Ông nói chuyện ồn ào, vui vẻ như một tỉ phú người Texas điển hình có gương mặt đỏ gay và ưa tới chỗ đông người. Ở tuổi gần sáu mươi, cao gần một mét chín khi không đội chiếc mũ cao bồi Stetson, và với hàm răng bọc sáng lóa, trông ông lừng lững so với cô vợ Bibi trẻ măng siêu quyến rũ theo phong cách Dolly Parton. Nhưng cô cũng xởi lởi như Bob. Chỉ sau vài phút khen ngợi mấy chiếc lược cài tóc của Ellie, cô đã phát hiện ra hai người bằng tuổi nhau; và chẳng mấy chốc họ đã tám trên trời dưới bể về thời trang, âm nhạc, giày dép và trang điểm.

“Vậy hai người là một đôi hả?”

“Không, không, tôi làm việc cho Zack.” May mà Zack đang say sưa nói chuyện với người khác bên lò sưởi.

“Này, hai người vẫn có thể vừa làm việc cùng nhau vừa cặp kè cơ mà.” Mắt Bibi long lanh. “Tôi đã gặp Bob như thế đó! Tôi là huấn luyện viên riêng của anh ấy.”

Ellie gạt khỏi đầu hình ảnh Bob mặc quần soóc bó làm động tác gập bụng. “Ừm, không đâu. Zack thuê tôi tại anh ấy biết là sẽ không có mấy chuyện này. Hơn nữa, tôi cũng có bạn trai rồi.”

“Ừ, phải. Tôi xin lỗi. Nhưng mà Zack trông khá dễ thương đấy chứ.”

Tôi biết điều đó. Ellie nói thành tiếng, “Bạn trai tôi cũng dễ thương.”

Bibi cười. “Này, đừng chấp tôi, tôi chỉ là kẻ mơ mộng không có thuốc chữa thôi mà! Bob và tôi rất hạnh phúc nên tôi cứ thích dành thời gian gán ghép người khác.” Cô bắt gặp ánh nhìn ngạc nhiên trong mắt Ellie. À, thấy chưa? Mấy người toàn nghĩ tôi đào mỏ, phải không? Nhưng không phải thế đâu. Anh

ấy là tình yêu của đời tôi. Tôi còn có hợp đồng hôn nhân nữa đấy nhé. Nếu chúng tôi chia tay, tôi sẽ ra đi mà chẳng có gì ngoài lòng tự tôn.”

“Thế cũng tốt cho chị.” Không hiểu sao, Ellie thấy mắt mình gai gai. Ôi trời, cô ấy đúng là hết thuốc chữa.

“Và đương nhiên là cùng với chìa khóa kết sắt. Bị lừa nhé!”

Trong bữa tối, vợ của một doanh nhân khác hỏi Ellie xem nàng có biết bác sĩ nào giỏi về tiêm Botox trên phố Harley không.

Ellie nói, “Xin lỗi, tôi chưa dùng Botox bao giờ.”

Chị vợ, tên là Kara, nói, “Ôi trời, sao lại chưa?”

“Tôi mới hai chín tuổi mà.”

“Chúa ơi, sao cô để muộn thế. Tôi dùng từ lúc hai mươi kia!” Kara có khuôn mặt giống như một con trăn Nam Mỹ. Cô ta đang rướn người về phía trước và phập phồng lỗ mũi về khó khăn. “Bằng tuổi cô tôi đã phẫu thuật được sáu lần rồi... mắt, tai, còn sửa nguyên cả mặt nữa chứ!”

“Em còn sửa cả đầu gối nữa.” Chồng cô ta chêm vào. “Em hay nói gì nhỉ? Chẳng có gì tệ hơn một người phụ nữ với cái đầu gối mập ú.”

“Khỏi nói.” Kara làm bộ nôn ọe. “Ý tôi là, hồi trước chúng tôi đón Lễ Tạ ơn với nhà Mainwaring ở Tuscany và cô phải nhìn thấy đầu gối của Kizzy kia. Mập mạp và kinh tởm, tôi phát buồn nôn mỗi lần nhìn thấy chúng!”

“Ôi em yêu, bình tĩnh lại nào,” chồng cô ta nói. “Có người thích để tự nhiên mà.”

“Không nên thế.” Kara rùng mình. “Thế là sai. Họ phải để ý đến người khác nữa chứ.”

Cô ta nói rất thành thật. Ellie rất muốn hỏi chồng Kara liệu có phải ông ta cũng đã phẫu thuật đầu gối hay không. Bên kia bàn, nàng bắt gặp ánh mắt của Zack và cố giữ gương mặt bình thản.

Cuộc nói chuyện chuyển sang Tuscany, hình như tất cả những người ở đây đều từng đến đó nghỉ mát. Vài người còn có biệt thự ở đó. Bob nói, “Thế cô thì sao, Ellie? Cô thích đi nghỉ ở đâu?”

“Đã ai tới San Gimignano chưa?” Kara đang trên đà nói chuyện, đôi mắt rần rần với cặp mí có cũng như không của cô ta chớp chớp nhìn quanh bàn. “Cách Florence năm mươi cây số, một ngôi làng thời Trung cổ cực kỳ phong kiến với

bức tường dày bao quanh nhé. Chúng tôi đã ở lại nhà một nông dân gần đó và cả tháng chẳng làm gì. Hoàn toàn thư giãn.”

“Còn Ellie?” Bob nhắc lại.

Cô cười với ông. “Tôi thích Cornwall nhất.”

“Corn-waaaalll á?” Ông nói từ đó nghe như bức tường bằng ngô vậy⁽¹⁾. Ông lắc đầu bối rối. “Cái góc dưới cùng bên trái của nước Anh, đúng không nhỉ? Tôi chưa từng tới đó.”

“Ồ, anh nên tới.” Ellie đặt ly rượu vang trắng xuống. “Chỗ đó đẹp lắm. Chỗ ưa thích của tôi là Looe, chỗ đó...”

“Loo á?” Bibi vỗ tay vui thích. “Ý cô là giống như toa lét⁽²⁾ á? Ôi trời.”

“Tôi sẽ mô tả chỗ đó giống y như vậy đây,” Kara kéo dài giọng. “Chúng tôi đã từng được mời tới đó. Đúng là ác mộng. Chỗ đó toàn loại vô học.”

Chiếc đĩa trong tay Ellie đang cầm đầy hải sản rưới sốt nghệ. Sự cảm dỗ thật là to lớn. “Tôi sẽ tới đó.”

“Vậy thì cô sẽ thấy cái lũ đó. Đội khăn chít bốn góc và uống bia lon trên bãi biển. Trẻ con đưa bé thì gào khóc, đứa lớn làm rơi vãi kem, rồi mấy cửa hàng lưu niệm...” Môi trên Kara cố hết sức cong tón lên.

“Ừm, tôi chưa tới Ý bao giờ.” Ellie nhìn Zack, tự hỏi liệu nàng có nên nói ra những điều này. “Nhưng tôi khá chắc là ở Florence cũng có mấy cửa hàng lưu niệm. Và trẻ con ở đó cũng khóc quấy.”

“Ồ, vậy là chúng ta hoàn toàn khác nhau.” Một nụ cười hài lòng đầy khách sáo trải ra trên mặt Kara. “Vài người trong chúng ta chắc là hợp với Tuscany hơn người khác.”

Bibi nói, “Chúng tôi đã tới Tuscany một lần rồi, phải không Bob? Chán ngắt chán ngơ. Thà đi Công viên Disney còn hơn.”

Ellie rất muốn ôm cô. Kara nhìn như thể cô ta bị cây mangut cắn vậy. Bồi bàn tiến tới rót đầy các cốc rượu. Bên kia bàn, miệng Zack mím lại.

Hy vọng điều đó nghĩa là nàng sẽ không bị sa thải ngay tại chỗ.

Cuối buổi Bibi ôm tạm biệt nàng. Ellie cao hứng lúi lại và gỡ mấy cái lược cài tóc dính đá mà Bibi vẫn khen ngợi trước đó. “Đây, chị nói chị rất thích cái này. Chị cầm đi.”

“Ôi Chúa ơi, không thể tin được, cô tốt quá! Đợi đã...” Bibi nói, “để tôi cho cô một thứ.”

Ellie vội ngăn cô lại. “Không, không được.”

Thực ra là được, có điều thứ Bibi đang cố tháo ra là một cái vòng tay đính kim cương cỡ lớn, thật là một sự trao đổi hơi đáng ngượng cho mấy cái cài tóc Primark chỉ tốn một bảng rưỡi mỗi chiếc.

Họ rời khách sạn lúc 11 giờ 15. Trong taxi, Ellie nói, “Xin lỗi anh vụ Kara nhé. Hy vọng tôi không gây rắc rối cho anh.”

Zack thấy mình không thể rời mắt khỏi nàng. Từ góc nhìn này mắt nàng thật to. Tóc nàng, không còn vấn lên nữa, giờ ôm lấy khuôn mặt và cảm nàng nghiêng nghiêng một góc đầy kiên định. Nàng không hề tỏ ra ăn năn; nàng đang xin lỗi vì có thể gây ra rắc rối về chuyện kinh doanh chứ không phải vì những gì đã nói.

“Chẳng sao cả. Cô ta là kẻ hợm hĩnh khó chịu, và tôi cũng không ưa gì chồng cô ta. Tôi không hề biết cô thích Cornwall đấy.”

“Ôi trời, tôi yêu chỗ đó lắm. Từ hồi còn nhỏ chúng tôi đã bắt đầu xuống đó chơi. Chúng tôi ở trong bãi nhà lưu động giữa Looe và Polperro. Sau này tôi đi cắm trại với bạn bè, đôi khi ở bờ biển phía Nam, đôi khi ở Newquay. Những người khác thì bay đi Tây Ban Nha và Hy Lạp, nhưng tôi vẫn thích Cornwall hơn.” Chiếc xe cua gấp ở góc phố và Ellie nắm chặt tay cầm cửa xe để giữ cho mình khỏi trượt về phía Zack.

Zack ước gì nàng cứ ngã vào người anh. “Rồi cô gặp Jamie.”

“Vâng. Anh ấy cũng thích Cornwall. Chúng tôi từng tới đó ba, bốn lần trong năm. Chúng tôi đi nghỉ tuần trăng mật ở đó, trong một khách sạn nhỏ tuyệt vời ở St Ives. Chúng tôi còn bàn tới chuyện một ngày nào đấy chuyển xuống Cornwall. Đó từng là giấc mơ của chúng tôi.” Nàng ngừng lại giây lát. “Nhưng điều đó đã không xảy ra.”

Zack rất muốn an ủi nàng. Dù giải quyết vấn đề luôn là sở trường của anh; nhưng đây không phải vấn đề mà anh có thể hô biến được. Trong một giây, khi Ellie hát tóc ra sau và anh ngửi thấy mùi nước hoa đã nhạt của nàng, anh băn khoăn không biết nàng sẽ làm gì nếu anh hôn nàng.

Có thể là nhảy ra khỏi taxi.

Thôi, tốt nhất đừng thử.

Anh nói to, “Dù sao cô cũng nói đúng về Florence. Đó có thể là thành phố đẹp nhưng nóng khủng khiếp và nhung nhúc khách du lịch.”

“VẬY SAO?”

“Ừ. Và còn bị đám ăn xin quấy rầy nữa chứ. Máy người đó bốc mùi kinh khủng.”

Giờ họ đang đi dọc theo Portland Place. Anh đã làm nàng cười lại. Ổn trời anh đã tự kiểm chế được bản thân và không hôn nàng. Nụ hôn đó có thể làm hỏng mọi thứ.

Ellie nghiêng đầu. “Thế anh thì sao? Đã đến Cornwall chưa?”

“Tôi đến rồi.”

“Ồ, đúng là hơi ngớ ngẩn, ai chẳng đến đó, lúc này hoặc lúc khác. Anh có thích chỗ đó không?” Nàng xua tay tỏ ý xin lỗi. “Xin lỗi vì câu hỏi đường đột nhé. Tôi chỉ muốn phát khùng lên khi những người như Kara chê bai chỗ yêu thích của tôi.”

“Tôi thích chỗ đó. Tôi vẫn thích. Tôi lớn lên ở đó mà.” Anh thấy sắc mặt nàng thay đổi, miệng nàng há hốc.

“Thật á? Anh chưa bao giờ nói với tôi chuyện đó cả!”

“Tôi đâu biết là phải nói.” Có gì đó dịu đi trong anh; cuối cùng thì, giữa anh và nàng cũng có điểm chung nào đó, và nó vẫn luôn tồn tại từ trước đến nay. “Gia đình tôi vẫn sống ở đó. Tôi về đó bất cứ lúc nào có thể.”

“Ở chỗ nào?”

“Perranporth.”

“Tôi biết Perranporth! Ngay dưới khu Newquay! Ôi trời, tôi biết Perranporth!” Mắt nàng sáng lên, cả khuôn mặt nàng trở nên rạng rỡ.

“Và tôi biết Newquay. Tôi từng ở mấy tuần liền trên bãi biển Fistral.”

Ellie đặt tay lên ngực. “Tôi thích mọi thứ ở Looe, nhưng bãi biển Fistral là chỗ đẹp nhất để lướt sóng. Toàn lũ vô học, rõ là thế.”

“Ồ, tôi thích làm người vô học.”

“Tôi cũng thế. Thà là người vô học còn hơn là con thần lẩn.” Nàng nhăn mặt, bắt chước làn da bị kéo căng và những nét giống loài bò sát trên gương mặt Kara.

Zack nói, “Tôi có nên nói với cô tại sao rốt cuộc tôi lại chia tay với Louisa không nhỉ? Vì cô ấy muốn chúng tôi đi cùng mấy người bạn tới ngôi biệt thự ở Tuscany trong hai tuần không-trẻ-con, không-đùa-nghịch, không-bọn-vô-học.”

“Không!” Ellie phá lên cười. “Cô ấy có họ hàng với Kara à?”

“Cô biết đấy, tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Dù sao thì, chuyện là vậy. Đó là điểm mấu chốt.”

“Tôi gọi đó là chết hụt. Cứ đi nghỉ kiêu đó rồi thì kết cục anh sẽ đọc sách của Salman Rushdie thôi. Ôi, giờ tôi là đứa con gái xấu tình đây. Bảo tôi im miệng đi.”

“Không chỉ đọc mấy cuốn đó,” Zack nói. “Còn bàn luận về chúng. Phân tích những chi tiết dài dòng.”

“Và nếu không phải đọc bình luận sách thì sẽ bàn về chuyện uống thử rượu cùng các vườn nho, chuyện thứ rượu Montepulciano ưa thích của anh có vị nền là mút Marmite và vị mặt là ngũ cốc Weetabix.”

“Thêm chút bơ lạc và một ít lãn nách nữa chứ.”

“Anh có nghe chúng ta nói chuyện không đấy?” Mắt Ellie long lanh. “Chúng ta đích thị là lũ vô học.”

“Ôn Chúa vì điều đó.”

“Kể tôi nghe về gia đình anh ở Perranpoth đi.”

“Bố mẹ tôi vẫn sống trong ngôi nhà mà chúng tôi lớn lên. Giờ thì nhà quá to với hai người nhưng không ai muốn chuyển đi cả.”

“Nhìn ra biển à?”

“Ừ.”

“Thế thì tôi cũng chẳng muốn chuyện. Tên bố mẹ anh là gì? Xin lỗi” Ellie đánh vào tay mình. “Tôi cứ hay tọc mạch. Anh không cần phải kể đâu.”

Anh muốn kể nàng nghe nhiều chẳng kém việc anh muốn chuyến xe này hãy cứ đi mãi, đi mãi. “Sao tôi lại không muốn kể cô nghe về gia đình chứ? Nhắc đến họ thì cũng hơi ngượng thật, nhưng không ngượng đến mức đó. Mẹ tôi tên là Teresa, nhưng mọi người thường gọi mẹ là Tizz. Bố tôi tên là Ken. Bố mẹ tôi

điều hành một công ty thiết kế cảnh quan vườn tược cho đến lúc nghỉ hưu khoảng vài năm trước. Tôi có ba chị gái, đều sống ở Cornwall cả. Claire sống ở St Ives, chị ấy lấy chồng và có ba con. Steph sống với bạn trai ở St Austeli và có hai cô con gái sinh đôi. Paula thì ở Helston, có một trai một gái.”

Ellie thán phục. “Ồ. Thế ra anh đã làm chú rồi, oách quá.”

“Hơi hơi thôi. Năm cháu gái và hai cháu trai tuổi từ ba đến mười một. Chúng tôi mà tụ tập thì không thể gọi là bình yên được.” Zack có thể cảm thấy mình đang mỉm cười; chỉ cần nghĩ tới gia đình đông đúc, ồn ào, siêu náo nhiệt của mình là anh sẽ như vậy. “Còn có cả chó nữa. Cô phải nhìn thấy chúng tôi khi ra biển kia.”

“Tôi hy vọng anh sẽ phát bịt tai cho mấy con người đáng thương đang cố tinh tâm đọc sách Salman Rushdie.”

“Chả ai đọc Salman Rushdie ở bãi biển Fistral cả, đấy là cái hay của nơi này. Tất cả chúng tôi đều là lũ vô học.”

“Có thể tôi đã nhìn thấy anh ở đó.” Ellie lắc đầu, lấy làm ngạc nhiên về ý tưởng đó.” Có thể chúng ta đã tới đó cùng thời gian. Nghĩ thế có kỳ cục không nhỉ? Có khi anh đã ném quả bóng lại chỗ chúng tôi khi bóng rơi trúng lâu đài cát của anh.”

“Chắc lúc đó tôi đá tung cát vào chuyên dã ngoại của cô rồi.” Zack không tin vào điều này. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nàng bên ngoài quán Ivy ngày hôm đó, phản ứng của anh mãnh liệt đến mức anh chắc chắn là họ chưa bao giờ chạm mặt trong đời. Nhưng ý nghĩ rằng có thể họ đã ở gần nhau đến thế vẫn thật hứng khởi. Thôi được, không hứng khởi lắm, vì lúc đó nàng đang ở bên chồng, và anh cũng có thể đang có bạn gái. Tuy nhiên, như nàng đã nói, đó vẫn là một ý nghĩ kỳ cục.

Như thể đọc được tâm trí anh, Ellie nói, “Tôi có nhiều ảnh ở nhà lắm. Nhớ đâu gia đình anh cũng lọt vào trong ảnh, thế chẳng phải rất thú vị sao?”

Giờ họ sắp về đến nhà, dọc theo phố Albany; trong vài phút nữa họ sẽ về đến Primrose Hill. Thực ra Zack cảm thấy không tự nhiên chút nào nhưng ơn trời, giọng anh vẫn bình thường. “Không biết Jamie trông thế nào nhỉ.”

Ellie cười. “Anh ấy dễ thương lắm. Tôi có thể cho anh xem ảnh.”

“Tôi cũng muốn xem.” Tự nhiên, thoải mái, không áp lực.

“Ý anh là ngày mai? Hay tối nay? Vì tối nay nếu muốn anh có thể qua nhà. Tôi sẽ lấy album cho anh xem. Anh sẽ biết trông anh ấy thế nào.”

“Có tiện không? Tôi không muốn ép cô đâu.”

“Tôi vừa mời anh còn gì?” Gương mặt nàng dịu lại. “Tôi thích nói chuyện về Jamie lắm, thích kể với mọi người về anh ấy. Anh ấy là chồng tôi, anh ấy tồn tại, tôi rất tự hào đã cưới anh ấy. Không thể chỉ vì anh ấy không còn ở đây nữa mà tôi lại ấn nút xóa và quên mất anh ấy đã từng ở đây.”

Chúa ơi, nàng thật đẹp.

“Cô chắc chứ?” Zack hỏi.

Ellie gật đầu. “Nhưng anh phải hứa với tôi một điều. Khi nhìn thấy anh ấy, cảm cười đôi chân khăng khiu của anh ấy đấy.”

Ghi chú:

1. Cornwall: tên địa danh, nhưng khi tách ra. “corn” nghĩa là “ngô”, “wall” nghĩa là “tường”.
2. Looe: tên địa danh, nhưng phát âm giống “loo” (chuồng xí).